Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 31. maja 2016*

„Predhodno odločanje — Intelektualna lastnina — Avtorska in sorodne pravice — Direktiva 2001/29/ES — Člen 3(1) — Direktiva 2006/115/ES — Člen 8(2) — Pojem ‚priobčitev javnosti‘ — Namestitev televizijskih sprejemnikov s strani upravljavca rehabilitacijskega centra, da bi pacientom omogočil spremljanje televizijskih oddaj“

V zadevi C-117/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu, Nemčija) z odločbo z dne 20. februarja 2015, ki je prispela na Sodišče 9. marca 2015, v postopku

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

proti

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA),

ob udeležbi

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby in C. Likurgos, predsedniki senatov, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (poročevalec), sodniki, M. Berger, A. Prechal, sodnici, in M. Vilaras, sodnik,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. januarja 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH S. Dreismann in D. Herfs, odvetnika,

— za Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA) C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft in T. Holzmüller, odvetniki,

* Jezik postopka: nemščina.

— za Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) U. Karpenstein in M. Kottmann, odvetnika,

— za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, agenta,

— za francosko vlado G. de Bergues, D. Colas in D. Segoin, agenti,

— za madžarsko vlado G. Szima, Z. Fehér in M. Bóra, agenti,

— za Evropsko komisijo J. Samnadda in T. Scharf, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 23. februarja 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230; popravka v UL 2008, L 314, str. 16, in UL 2012, L 33, str. 9) in člena 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine (UL L 376, str. 28).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (v nadaljevanju: Reha Training), upravljavcem rehabilitacijskega centra, in družbo Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (v nadaljevanju: GEMA), ki je zadolžena za kolektivno upravljanje avtorskih pravic na glasbenem področju v Nemčiji, v zvezi z zavrnitvijo – ki jo družba Reha Training očita zadnjenavedeni – zahtevka za plačilo pristojbin za avtorske in sorodne pravice zaradi dajanja na voljo varovanih del v prostorih družbe Reha Training.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2001/29

3 V uvodnih izjavah 9, 10, 20 in 23 Direktive 2001/29 je navedeno:

„(9) Vsakršno usklajevanje avtorske in sorodnih pravic mora temeljiti na visoki stopnji varstva, kajti takšne pravice so za intelektualno ustvarjanje bistvenega pomena. Njihovo varstvo pomaga zagotoviti ohranjanje in razvoj ustvarjalnosti v interesu avtorjev, izvajalcev, producentov, potrošnikov, kulture, industrije in javnosti nasploh. Intelektualna lastnina se torej prizna kot sestavni del lastnine.

(10) Če naj avtorji ali izvajalci nadaljujejo z ustvarjalnim in umetniškim delom, morajo za uporabo svojega dela prejeti primerno nagrado, prav tako pa tudi producenti, da lahko to delo financirajo. V proizvodnjo proizvodov, kot so fonogrami, filmi ali multimedijski izdelki, ter opravljanje

storitev, kot so storitve ‚na zahtevo', je treba precej investirati. Zadostno pravno varstvo pravic intelektualne lastnine je nujno, če se želi zagotoviti takšno nagrajevanje in zagotoviti možnost za zadovoljive donose na te investicije.

[…]

(20) Ta [d]irektiva temelji na načelih in pravilih, ki so že opredeljena v trenutno veljavnih direktivah na tem področju, še posebej [Direktivi Sveta 92/100/EGS o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 120), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 93/98/EGS z dne 29. oktobra 1993 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 141)] in razvija ta načela in pravila ter jih umešča v kontekst informacijske družbe. Določbe te direktive ne smejo vplivati na določbe navedenih direktiv, razen če v tej direktivi ni drugače določeno.

[…]

(23) S to direktivo naj se nadalje uskladi avtorjeva pravica do priobčitve javnosti. To pravico je treba razumeti v širokem pomenu, ki zajema vsakršno priobčitev javnosti, ki ni prisotna na kraju izvora priobčitve. Ta pravica naj zajema vsako tovrstno oddajanje ali retransmisijo dela v javnost po žici ali na brezžični način, vključno z radiodifuznim oddajanjem. Ta pravica naj ne zajema nobenih drugih dejanj."

4 Člen 3(1) te direktive določa:

„Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami."

5 Člen 12(2) navedene direktive določa:

„Varstvo pravic, sorodnih avtorski, ostane po tej direktivi nedotaknjeno in ne sme nikakor vplivati na varstvo avtorske pravice."

Direktiva 2006/115

6 V uvodni izjavi 3 Direktive 2006/115 je navedeno:

„Zato se lahko ustrezno varstvo avtorsko-pravno varovanih del in predmetov varstva sorodnih pravic s priznanjem pravice najema in posojanja, pa tudi varstvo predmeta varstva sorodnih pravic s priznanjem pravice snemanja, pravice distribuiranja, pravice radiodifuznega oddajanja in pravice priobčitve javnosti obravnavata kot bistvenega pomena za gospodarski in kulturni razvoj Skupnosti."

7 Člen 8(2) te direktive določa:

„Države članice predvidijo pravico, s katero zagotovijo, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, objavljen v komercialne namene, ali reprodukcija takšnega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršnokoli priobčitev javnosti, ter zagotovijo, da se to nadomestilo razdeli med zadevne izvajalce in proizvajalce fonogramov. Države članice lahko, če ni dogovora med izvajalci in proizvajalci fonogramov, določijo pogoje glede medsebojne delitve nadomestila."

8 Direktiva 2006/115 je kodificirala in razveljavila Direktivo 92/100, kakor je bila spremenjena z Direktivo 93/98. Besedilo člena 8 Direktive 2006/115 pa je ostalo enako besedilu člena 8 razveljavljene direktive.

Nemško pravo

9 Člen 15(2) Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zakon o avtorski in sorodnih pravicah) z dne 9. septembra 1965 (BGBl. 1965 I, str. 1273) v različici, ki se je uporabljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, določa:

„Avtor ima poleg tega izključno pravico, da svoje delo priobči javnosti v nematerialni obliki (pravica do priobčitve javnosti). Pravica do priobčitve javnosti zajema zlasti:

1. pravico predstavitve, izvedbe ali uprizoritve (člen 19);

2. pravico dajanja na voljo javnosti (člen 19a);

3. pravico radiodifuznega oddajanja (člen 20);

4. pravico do priobčitve na vizualnih ali zvočnih nosilcih (člen 21);

5. pravico do priobčitve radijskih oddaj in njihovo dajanje na voljo javnosti (člen 22).“

10 Člen 15(3) zakona o avtorski in sorodnih pravicah določa:

„Priobčitev je javna, če je namenjena velikemu številu članov javnosti. Del javnosti je vsaka oseba, ki ni z osebnimi vezmi povezana z osebo, ki povečuje vrednost dela, ali z drugimi osebami, ki zaznavajo delo ali imajo dostop do njega v nematerialni obliki.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

11 Rehabilitacijski center, ki ga upravlja družba Reha Training, v svojih prostorih osebam, ki so se poškodovale v nesreči, omogoča pooperacijsko zdravstveno oskrbo za njihovo rehabilitacijo.

12 Med te prostore spadata dve čakalnici in telovadnica, v katerih je družba Reha Training med junijem 2012 in junijem 2013 prek tam nameščenih televizijskih sprejemnikov pacientom omogočila spremljanje televizijskih oddaj. Te oddaje so torej lahko gledale osebe, ki so bile v prostorih rehabilitacijskega centra zaradi zdravstvene oskrbe.

13 Družba Reha Training družbe GEMA ni nikoli zaprosila za izdajo dovoljenja za dajanje na voljo navedenih oddaj. Zadnjenavedena meni, da so dela iz zbirke, ki jo upravlja, zaradi takega dajanja na voljo priobčena javnosti. Zato je zaračunala zneske, za katere je menila, da jih družba Reha Training na podlagi veljavnih tarif dolguje iz naslova pristojbin za obdobje od junija 2012 do junija 2013, in je – ker ni prejela njihovega plačila – pri Amtsgericht Köln (okrožno sodišče v Kölnu, Nemčija) predlagala, naj je družba Reha Training obsojena na plačilo odškodnine, ki ustreza tem zneskom.

14 Amtsgericht Köln (okrožno sodišče v Kölnu) je temu predlogu ugodilo, zato je družba Reha Training pri Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu, Nemčija) vložila pritožbo zoper to odločbo.

15 Predložitveno sodišče na podlagi meril, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča glede razlage Direktive 2001/29, meni, da dajanje televizijskih oddaj na voljo, ki ga je izvedla družba Reha Training, pomeni priobčitev javnosti. Navedeno sodišče poleg tega meni, da je treba ista merila uporabiti za ugotovitev, ali gre za „priobčitev javnosti“ v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115, da pa sodba z dne 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), taki odločitvi nasprotuje.

16 Navaja, da naj bi namreč Sodišče v tej sodbi menilo, da pacientov v zobozdravstveni ordinaciji ni mogoče opredeliti kot „osebe na splošno“. Ker v obravnavani zadevi druge osebe razen pacientov družbe Reha Training načeloma nimajo dostopa do zdravstvene oskrbe, ki jo ta izvaja, naj teh pacientov ne bi bilo mogoče opredeliti kot „osebe na splošno“, ampak naj bi pomenile „zasebno skupino“.

17 Sodišče naj bi v sodbi z dne 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), še menilo, da pacienti zobozdravstvene ordinacije pomenijo majhno ali celo nepomembno število oseb, saj je kategorija oseb, ki so hkrati navzoče v tej ordinaciji, običajno zelo majhna. Zdi se, da je prav tako omejena tudi kategorija oseb, ki jo sestavljajo pacienti družbe Reha Training.

18 Sodišče naj bi poleg tega v tej sodbi razsodilo, da običajni pacienti zobozdravstvene ordinacije niso tam zato, da bi poslušali glasbo, saj jo poslušajo po naključju in je ne izbirajo. V obravnavanem primeru naj bi tako pacienti družbe Reha Training, ki so v čakalnicah in telovadnici, televizijske oddaje prav tako spremljali neodvisno od svojih želja in izbire.

19 V takih okoliščinah je Landgericht Köln (deželno sodišče v Kölnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali se vprašanje, ali gre za ‚priobčitev javnosti‘ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in/ali v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115, presoja vselej na podlagi istih meril, in sicer da:

— uporabnik ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja tretjim osebam omogoča dostop do varovanega dela, ki ga sicer brez njegovega posredovanja ne bi mogle spremljati,

— mora biti ‚javnost‘ sestavljena iz nedoločenega števila potencialnih naslovnikov in, dalje, iz dovolj velikega števila oseb, pri čemer je nedoločenost podana, če gre za ‚osebe na splošno‘, torej ne za osebe, ki so del zasebne skupine, in je z ‚dovolj velikim številom oseb‘ mišljeno, da vsebuje določen minimalni prag, da premajhno ali celo nepomembno množico zadevnih oseb izključuje iz tega merila, pri čemer v zvezi s tem ni upoštevno le, koliko oseb ima sočasno dostop do istega dela, ampak je treba tudi vedeti, koliko od njih do tega dela dostopa zaporedno;

— gre za posredovanje dela novi javnosti, to pomeni javnosti, ki je avtor dela ni upošteval, ko je dovolil njegovo uporabo s priobčitvijo začetni javnosti, razen če se nadaljnja priobčitev izvaja na podlagi posebnega tehničnega postopka, ki se razlikuje od postopka začetne priobčitve, in

— je upoštevno, da gre pri zadevnem ravnanju za pridobitnost, da je, dalje, javnost dovzetna sprejemati to priobčitev in da je ne ‚sprejema‘ zgolj naključno, pri čemer to ni nujen pogoj za priobčitev javnosti?

2. Ali je treba v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerih upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, s čimer omogoči spremljanje televizijskih oddaj, vprašanje, ali gre za priobčitev javnosti, presojati v skladu s pojmom ‚priobčitev javnosti‘ iz člena 3(1) Direktive 2001/29 ali člena 8(2) Direktive 2006/115, če se z omogočanjem dostopa do teh televizijskih oddaj posega v avtorske in sorodne pravice velikega števila udeležencev, zlasti skladateljev, tekstopiscev in glasbenih založnikov, pa tudi izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in avtorjev jezikovnih del ter njihovih založb?

3. Ali gre v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerih upravljavec rehabilitacijskega centra v svojih prostorih namesti televizijske sprejemnike in jim posreduje radiodifuzni signal, s čimer svojim pacientom omogoča spremljanje televizijskih oddaj, za ‚priobčitev javnosti' na podlagi člena 3(1) Direktive 2001/29 in/ali člena 8(2) Direktive 2006/115?

4. Če je treba v primerih, kot je ta v postopku v glavni stvari, pritrditi, da gre za priobčitev javnosti v navedenem smislu: ali Sodišče vztraja pri svoji sodni praksi, da v primeru priobčitve varovanih fonogramov, ki se predvajajo po radiu pacientom v zobozdravstveni ordinaciji (glej sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140) ali podobnih ustanovah, ne gre za priobčitev javnosti?"

20 Predložitveno sodišče je z dopisom z dne 17. aprila 2015, naslovljenim na Sodišče, opozorilo, da je bila družbi Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) dopuščena udeležba v postopku v glavni stvari.

21 Francoska vlada je na podlagi člena 16, tretji odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije predlagala, naj to zaseda v velikem senatu.

Vprašanja za predhodno odločanje

22 Predložitveno sodišče s prvimi tremi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, prvič, ali je treba v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, v okviru katere se trdi, da predvajanje televizijskih oddaj prek televizijskih sprejemnikov, ki jih je upravljavec rehabilitacijskega centra namestil v svojih prostorih, posega v avtorske in sorodne pravice velikega števila udeležencev, zlasti skladateljev, tekstopiscev in glasbenih založnikov, pa tudi izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in avtorjev jezikovnih del ter njihovih založb, vprašanje, ali tak položaj pomeni „priobčitev javnosti", presojati glede na člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115 ali samo glede na enega od teh členov, in drugič, ali je treba obstoj take priobčitve ugotavljati glede na enaka merila. Poleg tega želi izvedeti, ali tako predvajanje pomeni „priobčitev javnosti" v smislu ene in/ali druge od navedenih določb.

23 V zvezi s tem je treba spomniti, da iz člena 3(1) Direktive 2001/29 izhaja, da so države članice zavezane skrbeti za to, da imajo avtorji izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčitve svojih del javnosti, po žici ali brezžično, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.

24 Poleg tega mora biti v skladu s členom 8(2) Direktive 2006/115 z zakonodajo držav članic zagotovljeno, da uporabnik plača enkratno pravično nadomestilo, če se fonogram, objavljen v komercialne namene, ali reprodukcija takega fonograma uporablja za brezžično oddajanje ali za kakršno koli priobčitev javnosti, ter da se to nadomestilo razdeli med zadevne izvajalce in proizvajalce fonogramov.

25 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da je v uvodni izjavi 20 Direktive 2001/29 med drugim navedeno, da določbe te direktive načeloma ne smejo vplivati na določbe Direktive 92/100, kot je bila spremenjena z Direktivo 93/98, ki je bila kodificirana in razveljavljena z Direktivo 2006/115, razen če v Direktivi 2001/29 ni drugače določeno (glej v tem smislu sodbo z dne 9. februarja 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, točka 43 in navedena sodna praksa).

26 Vendar nobena določba Direktive 2001/29 ne dovoljuje odstopanja od načel iz člena 8(2) Direktive 2006/115.

27 Iz tega sledi, da se mora člen 3(1) Direktive 2001/29 uporabiti ne glede na uporabo člena 8(2) Direktive 2006/115.

28 Poleg tega morajo ob upoštevanju zahtev po enotnosti pravnega reda Unije in njegove skladnosti imeti pojmi, ki jih uporabljata direktivi 2001/29 in 2006/115, enak pomen, razen če zakonodajalec Unije v posebnem zakonodajnem okviru ni izrazil drugačne volje (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 188).

29 Iz primerjave člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 je res razvidno, da je pojem „priobčitev javnosti“ v teh določbah uporabljen v kontekstih, ki nista enaka, in da sta cilja, ki se ju želi doseči, sicer podobna, delno pa vendarle drugačna (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točka 74).

30 Na podlagi člena 3(1) Direktive 2001/29 imajo namreč avtorji preventivno pravico, ki jim omogoča, da posežejo med morebitne uporabnike svojih del in priobčitev javnosti, ki bi jo lahko nameravali izvesti ti uporabniki, preprečijo. Nasprotno pa imajo izvajalci in proizvajalci fonogramov na podlagi člena 8(2) Direktive 2006/115 pravico do nadomestila, ki je ni mogoče izvrševati, dokler uporabniki fonograma, objavljenega v komercialne namene, ali reprodukcije tega fonograma ne uporabijo za priobčitev javnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točka 75).

31 Vendar nič ne kaže na to, da bi zakonodajalec Unije pojmu „priobčitev javnosti“ v kontekstih direktiv 2001/29 in 2006/115 želel dati drugačen pomen.

32 Kot je namreč generalni pravobranilec navedel v točki 34 sklepnih predlogov, različna narava pravic, zavarovanih s tema direktivama, ne more prikriti dejstva, da v skladu s tema direktivama te pravice izhajajo iz istega sprožilnega elementa, tj. priobčitve varovanih del javnosti.

33 Iz zgoraj navedenega sledi, da je treba v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki se nanaša na predvajanje televizijskih oddaj, za katero se trdi, da ne vpliva le na avtorske pravice, ampak tudi med drugim na pravice izvajalcev in proizvajalcev fonogramov, uporabiti člen 3(1) Direktive 2001/29 in člen 8(2) Direktive 2006/115, pri čemer se pojmu „priobčitev javnosti“ v teh dveh določbah da enak pomen.

34 Zato je treba ta pojem presojati po enakih merilih, da bi se glede na določbo, ki se uporabi, zlasti izognili protislovnim in medsebojno neskladnim razlagam.

35 V zvezi s tem je Sodišče že razsodilo, da je treba za presojo obstoja priobčitve javnosti upoštevati več dopolnjujočih se meril, ki niso samostojna in so odvisna drugo od drugega. Ker so ta merila lahko glede na posamičen primer podana v zelo različnem obsegu, jih je treba uporabiti posamično in v medsebojnem delovanju (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, točka 30 in navedena sodna praksa).

36 Poleg tega je treba spomniti, da je treba pojem „priobčitev javnosti“ razumeti široko, kot je izrecno navedeno v uvodni izjavi 23 Direktive 2001/29 (glej v tem smislu sodbo z dne 7. marca 2013, ITV Broadcasting in drugi, C-607/11, EU:C:2013:147, točka 20 in navedena sodna praksa).

37 Sodišče je poleg tega že razsodilo, da pojem „priobčitev javnosti“ združuje dva kumulativna elementa, in sicer „[dejanje] priobčitve“ dela in priobčitev tega dela „javnosti“ (sodba z dne 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, točka 15 in navedena sodna praksa).

38 Ob upoštevanju navedenega je treba glede, prvič, pojma „[dejanje] priobčitve“ poudariti, da ta zajema kateri koli prenos varovanih del, ne glede na uporabljeno sredstvo ali tehnični postopek (glej v tem smislu sodbo z dne 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, točka 16 in navedena sodna praksa).

39 Poleg tega mora vsako oddajanje ali retransmisijo dela s posebnim tehničnim sredstvom načeloma posebej dovoliti avtor zadevnega dela (sodba z dne 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, točka 17 in navedena sodna praksa).

40 Drugič, za to, da je podana „priobčitev javnosti“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29, morajo biti, kot je bilo opozorjeno v točki 37 te sodbe, varovana dela dejansko priobčena „javnosti“.

41 V zvezi s tem je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da pojem „javnost“ zajema nedoločeno število morebitnih naslovnikov, poleg tega pa mora biti število oseb dovolj veliko (glej v tem smislu sodbo z dne 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, točki 37 in 38 ter navedena sodna praksa).

42 Prvič, Sodišče je glede „nedoločenega števila“ pri pojmu javnosti poudarilo, da gre za to, da se omogoči, da je delo na vsak primeren način zaznavno „osebam na splošno“, tj. ne omejeno na posebne posameznike, ki so del zasebne skupine (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točka 85).

43 Kar zadeva, drugič, izraz „dovolj veliko število oseb“, je Sodišče pojasnilo, da mora imeti tako število „določen prag *de minimis*“, kar iz opredelitve pojma „javnost“ izključuje premajhno ali celo nepomembno skupino zadevnih oseb (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točka 86).

44 Pri oceni števila teh naslovnikov je treba upoštevati kumulativne učinke, ki izhajajo iz dajanja del na voljo potencialnim prejemnikom storitve (glej v tem smislu sodbo z dne 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, točka 39). Zlasti je upoštevno, koliko oseb ima sočasno in zaporedno dostop do istega dela (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, točka 35).

45 Drugič, Sodišče je menilo, da mora za to, da bi se uporabil pojem „priobčitev javnosti“, biti delo, ki se oddaja radiodifuzno, posredovano „novi javnosti“, to je javnosti, ki je imetniki pravic na varovanih delih niso upoštevali, ko so dovolili njihovo uporabo za priobčitev začetni javnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, točki 40 in 42, in z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 197).

46 V teh okoliščinah je Sodišče poudarilo, da je vloga uporabnika bistvenega pomena. Razsodilo je namreč, da mora ta uporabnik za to, da bi šlo za priobčitev javnosti, ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja dodatni javnosti dati dostop do radiodifuznega oddajanja varovanega dela, in da če tega posredovanja ne bi bilo, osebe, ki sestavljajo to „novo“ javnost in ki so na navedenem območju oddajanega dela, načeloma ne bi mogle uživati oddajanega dela (glej v tem smislu sodbi z dne 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, točka 42, in z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 195).

47 Sodišče je tako že razsodilo, da so upravljavci gostišča, hotela ali zdravilišča taki uporabniki in izvedejo dejanje priobčitve javnosti, če svojim strankam zavestno prenašajo varovana dela tako, da namerno oddajajo signal prek televizijskih ali radijskih sprejemnikov, ki so jih namestili v svoji ustanovi (glej v tem smislu sodbe z dne 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, točki 42 in 47; z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 196, in z dne 27. februarja 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, točka 26).

48 Tako se razume, da javnost, ki je naslovnica priobčitve v teh ustanovah, te ne „sprejme“ po naključju, ampak je ciljna javnost upravitelja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točka 91).

49 Poudariti je še treba, da čeprav pridobitnost oddajanja varovanega dela javnosti sicer ni odločilna za to, da se tako oddajanje opredeli za „priobčitev javnosti“ (glej v tem smislu sodbo z dne 7. marca 2013, ITV Broadcasting in drugi, C-607/11, EU:C:2013:147, točka 43), je kljub temu upoštevna (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 204 in navedena sodna praksa), zlasti za določitev morebitnega nadomestila, dolgovanega iz naslova tega oddajanja.

50 V zadnjenavedenem kontekstu je „dovzetnost“ javnosti lahko upoštevna, kot je Sodišče razsodilo v točki 91 sodbe z dne 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v kateri je skupaj odgovorilo na vprašanje glede obstoja priobčitve javnosti na eni strani in glede pravice do prejema nadomestila iz naslova take priobčitve na drugi.

51 Sodišče je tako razsodilo, da je oddajanje varovanih del pridobitno, če ima uporabnik od tega gospodarsko korist, povezano s privlačnostjo in torej večjim obiskom ustanove, v kateri izvaja to oddajanje (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 205 in 206).

52 V zvezi s predvajanjem fonogramov v zobozdravstveni ordinaciji pa je Sodišče menilo, da to ni tako, ker zobozdravnikovi pacienti na splošno ne posvečajo nobene pozornosti takemu predvajanju, tako da to predvajanje ne more povečati privlačnosti in torej obiska te ordinacije (glej v tem smislu sodbo z dne 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, točki 97 in 98).

53 Glede na različna merila, določena v sodni praksi Sodišča, je treba preveriti, ali je predvajanje televizijskih oddaj, kot je to v postopku v glavni stvari, mogoče opredeliti kot „priobčitev javnosti“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115.

54 V zvezi s tem je, prvič, kot je bilo navedeno v točki 47 te sodbe, Sodišče že razsodilo, da upravljavci gostišča, hotela ali zdravilišča izvedejo dejanje priobčitve, če svojim strankam namerno prenašajo varovana dela, tako da namerno oddajajo signal prek televizijskih ali radijskih sprejemnikov, ki so jih namestili v svoji ustanovi.

55 Ti položaji pa so povsem primerljivi s položajem v postopku v glavni stvari, v katerem – kot je razvidno iz predložitvene odločbe – upravljavec rehabilitacijskega centra namerno prenaša varovana dela svojim pacientom prek televizijskih sprejemnikov, nameščenih na več mestih v tej ustanovi.

56 Zato je treba ugotoviti, da tak upravljavec izvede dejanje priobčitve.

57 Drugič, v zvezi z vsemi pacienti rehabilitacijskega centra, kot je ta v postopku v glavni stvari, je treba najprej navesti, da je iz spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da gre za osebe na splošno.

58 Dalje, krog oseb, ki ga sestavljajo ti pacienti, ni „premajhen ali celo nepomemben“, zlasti ker lahko navedeni pacienti varovana dela uživajo sočasno na več mestih v ustanovi.

59 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da vsi pacienti rehabilitacijskega centra, kot je ta v postopku v glavni stvari, pomenijo „javnost“ v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115.

60 Nazadnje, pacienti takega rehabilitacijskega centra načeloma ne bi mogli uživati predvajanih del brez ciljnega posredovanja upravljavca tega centra. Poleg tega, ker je podlaga za ta spor plačilo pristojbin za avtorske pravice in sorodne pravice, povezane z dajanjem varovanih del na voljo v prostorih navedenega centra, je treba navesti, da ti pacienti očitno niso bili upoštevani ob izdaji dovoljenja za začetno dajanje na voljo.

61 Iz tega sledi, da pacienti rehabilitacijskega centra, kot je ta v postopku v glavni stvari, pomenijo „novo javnost“ v smislu sodne prakse, navedene v točki 45 te sodbe.

62 Ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov je treba ugotoviti, da upravljavec rehabilitacijskega centra, kot je ta v postopku v glavni stvari, izvaja priobčitev javnosti.

63 Tretjič, v zvezi s pridobitnostjo take priobčitve je treba ugotoviti – kot je navedel generalni pravobranilec v točki 71 sklepnih predlogov – da je v obravnavanem primeru predvajanje televizijskih oddaj prek televizijskih sprejemnikov, ker je njegov namen pacientom rehabilitacijskega centra, kot je ta v postopku v glavni stvari, ponuditi razvedrilo med njihovim zdravljenjem ali časom čakanja na zdravljenje, dodatna storitev, ki je z vidika zdravljenja sicer nepomembna, ugodno pa prispeva k ugledu in privlačnosti ustanove, saj ji zagotavlja konkurenčno prednost.

64 Iz tega sledi, da je v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, predvajanje televizijskih oddaj s strani upravljavca rehabilitacijskega centra, kot je družba Reha Training, lahko pridobitno, tako da ga je treba upoštevati pri določitvi zneska dolgovanega nadomestila, po potrebi iz naslova takega predvajanja.

65 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba na prva tri vprašanja odgovoriti, da je treba v zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, v okviru katere se trdi, da predvajanje televizijskih oddaj prek televizijskih sprejemnikov, ki jih je upravljavec rehabilitacijskega centra namestil v svojih prostorih, posega v avtorske in sorodne pravice velikega števila udeležencev, zlasti skladateljev, tekstopiscev in glasbenih založnikov, pa tudi izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in avtorjev jezikovnih del ter njihovih založb, to, ali tak položaj pomeni „priobčitev javnosti“, presoditi ob upoštevanju člena 3(1) Direktive 2001/29 in člena 8(2) Direktive 2006/115 ter glede na enaka merila za razlago. Poleg tega je treba ti določbi razlagati tako, da tako predvajanje pomeni dejanje „priobčitve javnosti“.

66 Ob upoštevanju odgovora na ta tri vprašanja na četrto vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

67 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

V zadevi, kot je ta v postopku v glavni stvari, v okviru katere se trdi, da predvajanje televizijskih oddaj prek televizijskih sprejemnikov, ki jih je upravljavec rehabilitacijskega centra namestil v svojih prostorih, posega v avtorske in sorodne pravice velikega števila udeležencev, zlasti skladateljev, tekstopiscev in glasbenih založnikov, pa tudi izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in avtorjev jezikovnih del ter njihovih založb, je treba to, ali tak položaj pomeni „priobčitev javnosti“, presoditi ob upoštevanju člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi in člena 8(2) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine ter glede na enaka merila za razlago. Poleg tega je treba ti določbi razlagati tako, da tako predvajanje pomeni dejanje „priobčitve javnosti“.

Podpisi